

پاراان گوروادی سوخته

گزیده اشعار
مصطفی علی پور

ته

نوسعه کتاب ایران

فهرست نویسی پیش از انتشار کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران

سرشناسه: علی پور، مصطفی، ۱۳۴۰

عنوان و نام پدیدآور: باران انگورهای سوخته / مصطفی علی پور.

مشخصات نشر: تهران: موسسه نمایشگاههای فرهنگی ایران، نشر تکا، ۱۳۸۶.

مشخصات ظاهری: ۲۲۴ ص.

شابک: 8-95-5505-964-978

وضعیت فهرست نویسی: فیا

موضوع: شعر فارسی -- قرن ۱۴

شناسه افزوده: موسسه نمایشگاههای فرهنگی ایران، نشر تکا.

رده بندی کنگره: ۱۳۸۶ پ ۲ ۱۹۶۲/ل ۸۱۵۱ FIR

رده بندی دیویی: ۸۱۶۲ تا ۸

شماره کتابشناسی ملی: ۱۱۳۵۴۹۵

توسعه کتاب ایران

باران انگورهای سوخته

گزیده اشعار مصطفی علی پور

ناشر: نشر تکا (توسعه کتاب ایران)

چاپ اول: تهران ۱۳۸۶

شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه

طراحی متن و جلد: شرکت امینان کارآور ۶۶۹۶۳۲۷۲

لیتوگرافی، چاپ و صحافی: مجتمع چاپ و نشر رویداد

شابک: ۸-۹۵-۵۵۰۵-۹۶۴-۹۷۸

بها: ۲۲۵۰ تومان

همه حقوق محفوظ است.

این کتاب با حمایت معاونت امور فرهنگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی چاپ شده است.

سر سخن

شعر اگر نه آینه روزگار باشد خود شعر نیست، که روزگار را هیچ زبانی به شفافیت شعر ترجمان نبوده است. در همه ادوار تاریخ این شعر بوده است که تاریخ صحیح و صریح هر چه را یادداشت کرده است و شعر بی دروغ و نقاب در همه زمان ها آینه تمام نمای حوادث آن روزگاران است. گزینش دقیق و عمیق شعر دهه هایی که گذشت کاری ست بس دشوار. دهه هایی که همه سرشار بود از اتفاق هایی که افتاد و برخاست. شعری که هم شاعر را در اندازمهای حساسیت های آگاهانه شاعرانه معرفی کند و هم آینه حوادث روزگارش باشد و این مجموعه ها همه آن چیزی ست که توانسته ایم و نه آن چه که خواسته ایم، که خواسته شعر ناب - شعری که در زیر مجموعه وحی قرار دارد - خود بیشتر از این هاست...

نام و نشان سروده‌ها

- ۱۳/ وسعت حضور / شکسته، خسته، با تمام دل
 ۱۴/ تو هستی درخت ایستاده است / تو را می‌شناسم،
 ۱۷/ خون و خاک / می‌خواهم از درخت ببرم کز آن فراز
 ۱۸/ ریشه در آفتاب / خاک بود و غربت و عطش
 ۲۰/ پرسش (۱) / وقتی قرار باشد باران نیاید
 ۲۱/ سترون / مختصر
 ۲۳/ آینه‌های کوچک / او
 ۲۶/ پرسش (۲) / کنون که باید گفت
 ۲۷/ مضمون / نمی‌توان این همه اصالت را نادیده گرفت
 ۲۹/ مثل پرچمی سه رنگ / با دو چشم خویش دیده‌ام
 ۳۱/ می‌شود هنوز / می‌شود هنوز
 ۳۲/ عاشورا در میدان (۱) / تشنه‌تر از فرات آبی نیست
 ۳۴/ عاشورا در میدان (۲) / آه ای فرات
 ۳۶/ یک خاطره / عصر بود
 ۳۷/ عاشقانه (۱) / دریا،
 ۳۸/ عاشقانه (۲) / گیسو رها می‌کنی در خاموشی
 ۳۹/ میرزا /... و جنگل منظمه درختانیست
 ۴۱/ موعود / ساده است اگر بهار
 ۴۲/ اقیانوسی در چشم / یک سایه،
 ۴۴/ زخم و آب / خاک بود و خار بود کاش!

- ۴۷/ شکوی الغریب/ تو از یاد برده‌ای
- ۴۹/ روز کوچکی که ما... ای تمام دشت‌های سبز شالی جوان
- ۵۰/ شب بیشه/ فقط ستاره گواه عبور سرخ شماست
- ۵۲/ با قدم‌های بلند باران/ می‌توانستم کاش
- ۵۴/ راز/ و مرد، راز خویش را
- ۵۶/ دلتنگی‌ها/ هر شب که شب
- ۵۹/ تشنچ قشنگ/ کیست این؟
- ۶۱/ در چشم‌های تو/ در خلوت همیشه دلتنگی
- ۶۳/ از جنگلی دور/ و تقدیر شاید
- ۶۵/ تلخ و سیاه و سرد/ با این همه
- ۶۷/ فردا/ بیش از هراس من
- ۶۹/ کبوتران گمشده در توفان/ سراسیمه گراز پیر
- ۷۱/ باران که می‌بارد/ باران که می‌بارد،
- ۷۳/ از بادها و ابرها/ در بادهای سوخته
- ۷۵/ مرثیه (۱)/ آنچنانم نگاه می‌کنی
- ۷۷/ مرثیه (۲)/ جامه‌ام را
- ۷۹/ در مه و درخت/ سنگین سنگین، گام برمی‌داری
- ۸۱/ ریحانه/ از چشم‌هایت آتشی می‌افروزی برای من،
- ۸۳/ پُرسه/ گاه می‌گریزی از خودت
- ۸۵/ از گذشته‌های سرد/ از سوارها
- ۸۶/ کابوس (۱)/ از گورهای تازه که برمی‌گردد
- ۸۸/ هفت‌سین/ ابرها،
- ۹۰/ نه بهاری، نه سواری/ هیچ....
- ۹۲/ نماز و راز/ لبخندها
- ۹۵/ در شادی شبانه غمناک/ باغی کوچک برای تو
- ۹۷/ فصل کوچک دنیا/ دیگر گمان نمی‌کنم
- ۹۹/ گم‌شده، ابرآلود/ از خیابان‌ها که می‌گذرم

- ۱۰۱/ دوگانه / حتی گندم اگر نبود
- ۱۰۲/ و خورشید / پس از تو
- ۱۰۴/ شعله‌ای از رخساره‌ات / فقط نگاهم می‌کنی
- ۱۰۵/ طرح زمبستانی / طنین شیبه اسبی
- ۱۰۸/ برای شانه‌های شعله‌ور تو / بارانی که می‌بارد
- ۱۱۰/ دنباله جنون تو / چیزی به صبح نمانده
- ۱۱۲/ مرثیه (۳) / جنگل،
- ۱۱۴/ چراغ حنجره / ترانه‌ای که تویی را
- ۱۱۵/ به جای شعرهای من / ناگهان
- ۱۱۶/ پنجره در باد / به که می‌ماند؟
- ۱۱۸/ شاخه غریب / بوی سرخ جامه‌ات
- ۱۲۰/ انتظار / آن قدر گم شدی
- ۱۲۱/ ترانه‌هایی در ستایش مُردن / «شاید بهار آمده،
- ۱۲۸/ غریب مه‌آلود / این مه‌آلوده غریب را
- ۱۳۰/ سایه، ابر، باد / از سپیده‌ای که دوست داشتم
- ۱۳۲/ بانوی ماه / تا چند می‌ایستی؟
- ۱۳۴/ زمین سوخته / با دو چشم بوف کور
- ۱۳۵/ هفت بند مویه / صدایش
- ۱۳۷/ غزلک (۱) / باد را در دشت، یاغی کرد
- ۱۳۸/ غزلک (۲) / رود، نام اوست
- ۱۳۹/ سبز و آبی / تو فقط شاخه غریبی را صدا زدی
- ۱۴۱/ کابوس (۲) / حتی اگر دروغ نباشی
- ۱۴۳/ کابوس (۳) / از پله‌های شب پایین می‌رود؛
- ۱۴۵/ بانو / ناوردگاه غریبی ست،
- ۱۴۷/ از رنگ‌ها... / شکوفه‌ای باز می‌شود،
- ۱۴۹/ صدای خسته «ری را...» / آن قدر کوچکی
- ۱۵۱/ سرد سیاه‌پوش / به کردار باران شبانگاه

- ۱۵۲ / آبی ابری / هر چند
- ۱۵۴ / آفتاب سوگووار / شب
- ۱۵۶ / شاعر و آینه / با شعرها و آینه هایش
- ۱۵۸ / مرگی که می شناسم... / با گام های کوچک آرام
- ۱۶۱ / مترسک / مثل تکه ای شب ایستاده است
- ۱۶۳ / گیسوانه / بالاتر از آفتاب می ایستد
- ۱۶۴ / خاکستر حنجره / نه آن چنان که احساس می کنی
- ۱۶۶ / ابر، در صدای تو / کنون که
- ۱۶۸ / طرح خاموش / نه عطر پریشان شالی
- ۱۷۰ / پیش از دلتنگی ات / دلتنگی ات را
- ۱۷۱ / همیشه... همین... / چه بی کرانه غریب اند!
- ۱۷۲ / باران انگورهای سوخته / چه آواز تلخی دارد
- ۱۷۴ / ماه، در برکه تاریک / هنگام که به گریه در می نشینی
- ۱۷۵ / نو میدانه / بهشت تو را
- ۱۷۶ / چون قلعه ای متروک / روزی ازین دشت
- ۱۷۷ / کلمه سرگردان / با این دل کوچک تنهایت
- ۱۷۹ / عاشقانه با ترانه خون / تشنه و خاموش
- ۱۸۰ / بر شانه های بادگولی / دیگر نه
- ۱۸۲ / با دهان خوشه انگور / مثل آینه
- ۱۸۳ / افق کاذب / چونان افق کاذب
- ۱۸۵ / زمستان موهای سرخ / چه بسیار شب از پی شب
- ۱۸۷ / خیام / مجموعه ترانه و تردید
- ۱۸۸ / اردیبهشت (۱) / خیابان را
- ۱۸۹ / اردیبهشت (۲) / چه تصویر تلخی ست
- ۱۹۰ / تنهایی سیاه تو، شاعر! / چندان شگفت نیست
- ۱۹۲ / پیشاپیش باران / یک دستش در دست کوچک من
- ۱۹۴ / سیاهان و گیاهان / از دوزخی که در دهانت برپاست

رباعی‌ها و دوبیتی‌ها و ...

- ۱۹۷ / چون آسمان پاییز / چون آینه از آه، دلم می‌گیرد
۱۹۷ / با بال شکسته / رازی که خطرکنندگان می‌دانند،
۱۹۸ / اجازه / یکرنگی و بوی تازه از عشق بگیر
۱۹۸ / گل و نان / دلتنگم و خسته، خسته و گم، مردم!
۱۹۹ / دل روستایی / آن شب، شب آشنایی‌ام، یادت هست؟
۱۹۹ / در خون و غبار / لب‌تشنه کشید مشک آبی بر دوش
۲۰۰ / تا خانه دل / گیسوت چو باد می‌وزد هر جا را
۲۰۰ / سایه‌وار / بی‌تابی و خواهش نگاهی در آب
۲۰۱ / بزم / از زلزله مهیب غم در سینه،
۲۰۱ / فردا در آینه / وقتی که به لب‌خند بتابی ما را،
۲۰۲ / بی‌قراری‌ها / سرود درد می‌خواند دل من
۲۰۴ / پلی به دریا / روی پاهای خستگی برخاست
۲۰۷ / تغزلی در مثنوی / با تو می‌شد درخت را فهمید
۲۱۰ / شب، صدا، آینه / شب امشب، شب امشب، شب جست‌وجوست
۲۱۷ / آن که در چشم من ... / مرا تا لب مرز تشویش برد
۲۲۰ / با هر چه دهان زخم / تو، کیستی و چه‌ای، چه می‌خوانی؟
۲۲۳ / بر جاده‌های سرد / بارها بر جاده‌های سرد، ردِ مرگ را دیدی
۲۲۴ / چون زمستان / دل به سبز که سپاریم از این زردی‌ها؟